

ճանի մը յանգած ըլլալով, ինք այլևս իր տեղը՝ այս-
 ինքն Տիգրանակերտի Բարձրահայեաց Ս. Աստուածած-
 նի վանքը կը գառնայ: Կ. Պոլսէն չմեկնած, իր միջ-
 նորդութեամբ, Աստուածատուր պատրիարք վարդա-
 պետական գաւազանի իշխանութիւն կու տայ Մարտի-
 րոս Ղրիմեցիին (28 Սեպտ.), ու ինք կ'անցնի Ակիւ-
 տար՝ շարունակելու համար իր ճամբան: Բայց ազգին
 իշխանաւորները խորհելով թէ Եղիազարի նման խօս-
 քով ու գործքով յաջողակ ու հնարամիտ մէկու մը
 ներկայութիւնը կարևոր է Երուսաղէմի մէջ, որպէսզի
 թագաւորական հրովարտակը արձանագրել տայ տեղին
 դատարանին մէջ ու հետապնդէ անոր գործադրու-
 թիւնը, Հոկտեմբեր 5ին՝ հետերինն ունենալով Երեւ-
 միան, անոր ետեւէն կը հասնին Ակիւտար ու կը հա-
 մոզեն՝ ետ կենալ Տիգրանակերտ երթալու դիտաւորու-
 թենէն, ու հետեւեալ օրը զայն կը դարձնեն Գուժ-
 գափու: Աստուածատուր իսկոյն իրեն փոխանորդ կը
 կարգէ Եղիազարը, որ երեք օրէն, Հոկտ. 9ին, ճամ-
 բայ կ'ելլէ դէպի Երուսաղէմ:

Եղիազարի մեկնելէն վեց օր ետք (15 Հոկտ. Դշ.)
 Սիսի Թորոս կաթողիկոսը Ակիւտարի վրայով կը հասնի
 Կ. Պոլիս ու կ'իջևանի Ս. Աստուածածնի եկեղեցին:
 Յաջորդ Շաքաթ ու Կիրակի օրերը կը քարոզէ հոն,
 Հոկտ. 26ին կը պատարագէ ու 30ին կը մեկնի Ադ-
 րիանուպոլիս և մէկ ամիս ու հինգ օր ետք (1 Դեկտ.)
 կը վերագառնայ Կ. Պոլիս:

Թէև Եղիազար և Մուղնեցի հեռացած էին մայ-
 րաքաղաքէն՝ բայց իրենց կողմնակիցներու կիրքերը
 չէին հանգարտած տակաւին ու հակամարտութիւնները
 կը շարունակուէին երկուստեք: Մուղնեցիի համա-
 կերները միշտ կը գրէին Յակոբ կաթողիկոսի, ի նպաստ
 իրենց պաշտպանեալին, ու կ'աշխատէին վերագարձնել